Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

30 май 2024 година*

„Преюдициално запитване — Свободно предоставяне на услуги — Доставчици на услуги на информационното общество — Задължение за вписване в регистъра на комуникационните оператори — Задължение за предоставяне на информация за структурата и организацията — Задължение за плащане на финансова вноска — Директива 2000/31/ЕО — Координирана област — Принцип на контрол в държавата членка на произход — Дерогации — Понятие „мерки, предприети срещу дадена услуга на информационното общество“ — Регламент (ЕС) 2019/1150 — Цел“

По съединени дела C-664/22 и C-666/22

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио, Италия) с актове от 10 октомври 2022 г., постъпили в Съда на 21 октомври 2022 г., в рамките на производствата по дела

Google Ireland Ltd (C-664/22),

Eg Vacation Rentals Ireland Ltd (C-666/22)

срещу

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: A. Prechal, председател на състава, F. Biltgen, N. Wahl (докладчик), J. Passer и M. L. Arastey Sahún, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Google Ireland Ltd, от M. Siragusa, R. Tremolada, S. Valentino и M. Zotta, avvocati,

* Език на производството: италиански.

– за Eg Vacation Rentals Ireland Ltd, от P Actis Perinetto, F. Brunetti, C. Osti и A. Vitale, avvocati,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от L. Delbono и R. Guizzi, avvocati dello Stato,

– за чешкото правителство, от M. Smolek, T. Suchá и J. Vláčil, в качеството на представители,

– за Ирландия, от M. Browne, Chief State Solicitor, A. Joyce и M. Tierney, в качеството на представители, подпомагани от D. Fennelly, BL,

– за Европейската комисия, от L. Armati, M. Escobar Gómez, S. L. Kalėda и L. Malferrari, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 11 януари 2024 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на Регламент (ЕС) 2019/1150 на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 година за насърчаване на справедливост и прозрачност за бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги (ОВ L 186, 2019г., стр. 57), на Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257), Директива (ЕС) 2015/1535 на Европейския парламент и на Съвета от 9 септември 2015 година, установяваща процедура за предоставянето на информация в сферата на техническите регламенти и правила относно услугите на информационното общество (ОВ L 241, 2015 г., стр. 1), Директива 2006/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година относно услугите на вътрешния пазар (ОВ L 376, 2006 г., стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 58, стр. 50) и член 56 ДФЕС.

2 Запитванията са отправени в рамките на спорове, водени по дело C-664/22 от Google Ireland Ltd (наричано по-нататък „Google“), дружество по ирландското право, и по дело C-666/22 — от Eg Vacation Rentals Ireland Ltd (наричано по-нататък „EGVR“), дружество по ирландското право, с Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (Орган за регулиране на съобщенията, Италия) (наричан по-нататък „AGCOM“) относно мерките, приети от последния спрямо доставчиците на посреднически онлайн услуги и на онлайн търсачки.

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент 2019/1150

3 Съображения 3, 7, 8 и 51 от Регламент 2019/1150 гласят:

„(3) Потребителите възприеха използването на посредническите онлайн услуги. Наличието на една конкурентоспособна, справедлива и прозрачна онлайн екосистема, в която дружествата имат отговорно поведение, също е от съществено значение за благосъстоянието на потребителите. Осигуряването на прозрачност и доверие в икономиката на онлайн платформите при отношенията между предприятията може косвено да спомогне за повишаване на доверието на потребителите в икономиката на онлайн платформите. Преките последици от развитието на икономиката на онлайн платформите върху потребителите обаче са предмет на други правни актове на Съюза, най-вече на достиженията на правото на Съюза в областта на защитата на потребителите.

[…]

7. На равнището на [Европейския съюз] следва да се създаде целенасочен набор от задължителни правила, с които да се осигури справедлива, предвидима, устойчива и надеждна онлайн бизнес среда в рамките на вътрешния пазар. По-конкретно следва да се гарантира, че бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги разполагат с подходящо равнище на прозрачност и ефективни възможности за защита в целия Съюз, за да се улесни трансграничната стопанска дейност в рамките на Съюза и по този начин да се подобри правилното функциониране на вътрешния пазар и да се преодолее евентуалното възникване на фрагментация в конкретните области, обхванати от настоящия регламент.

8. Тези правила следва да предвиждат и подходящи стимули за насърчаване на справедливост и прозрачност, по-специално по отношение на класирането на ползвателите на корпоративни уебсайтове в резултатите от търсенето, генерирани от онлайн търсачките. […]

[…]

51. Доколкото целта на настоящия Регламент — а именно да се осигури справедлива, предвидима, устойчива и надеждна онлайн бизнес среда в рамките на вътрешния пазар, не може да бъде постигната в достатъчна степен от държавите членки, а поради своя мащаб и последици може да бъде постигната по-добре на равнището на Съюза, Съюзът може да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, уреден в член 5 от [ДЕС]. В съответствие с принципа на пропорционалност, уреден в същия член, настоящият регламент не надхвърля необходимото за постигането на тази цел“.

4 Съгласно член 1 от този регламент:

„1. Целта на настоящия регламент е да допринесе за правилното функциониране на вътрешния пазар чрез определяне на правила, които гарантират предоставянето на подходящо равнище на прозрачност, справедливост и ефективни възможности за защита на бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги и на ползвателите на корпоративни уебсайтове във връзка с онлайн търсачките.

2. Настоящият регламент се прилага по отношение на посредническите онлайн услуги и онлайн търсачките, предоставяни или предлагани съответно на бизнес ползвателите и на ползвателите на корпоративни уебсайтове, които са установени или пребивават в Съюза и които предлагат стоки или услуги на потребителите в Съюза с помощта на тези посреднически онлайн услуги или онлайн търсачки, независимо от мястото на установяване или на пребиваване на доставчиците на тези услуги и независимо от правото, което иначе е приложимо.

[…]

5. Настоящият регламент не засяга правото на Съюза, и по-специално правото на Съюза, приложимо в областта на съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси, конкуренцията, защитата на данни, защитата на търговски тайни, защитата на потребителите, електронната търговия и финансовите услуги“.

5 Член 2, точки 1 и 7 от този регламент гласи:

„За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

1) „бизнес ползвател“ означава всяко частно лице, което действа в търговско или професионално качество, или всяко юридическо лице, което използва посреднически онлайн услуги, за да предлага на потребителите стоки или услуги, свързани с неговата търговска дейност, стопанска дейност, занаят или професия;

[…]

7) „ползвател на корпоративни уебсайтове“ означава всяко физическо или юридическо лице, което използва онлайн интерфейс, т.е. всякакъв софтуер, включително уебсайт или част от него, и приложения, включително мобилни приложения, за да предлага на потребителите стоки или услуги, свързани с неговата търговска дейност, стопанска дейност, занаят или професия“.

Директива 2000/31

6 Съгласно член 1 от Директива 2000/31:

„1. Настоящата директива има за цел да допринесе за нормалното функциониране на вътрешния пазар, като осигурява свободното движение на услуги на информационното общество между държавите членки.

[…]

5. Настоящата директива не се прилага за:

а) данъчната област;

[…]“.

7 Член 2, буква з) от тази директива предвижда:

„По смисъла на настоящата директива, следните термини означават:

[…]

з) „координирана област“: изисквания, предвидени в правните системи на държавите членки, приложими към доставчиците на услуги на информационното общество или услуги на информационното общество, независимо дали са от общ характер или специално предназначени за тях:
i) координираната област се отнася до изисквания, на които доставчикът на услуги трябва да отговаря по отношение на:

– достъпа до дейност за предоставяне на услуги на информационното общество, като изисквания за квалификации, разрешително или нотификация,

– извършване на дейност за предоставяне на услуги на информационното общество, като изисквания за поведението на доставчика на услуги, качеството или съдържанието на услугата, включително по отношение на рекламата и договорите, или изисквания за отговорността на доставчика на услуги;

[…]“.

8 Член 3 от посочената директива гласи:

„1. Всяка държава членка гарантира, че услугите на информационното общество, които се предоставят от доставчика на услуги, който е установен на нейна територия, съответстват на националните разпоредби на съответната държава членка, които са част от координираната област.

2. Държавите членки не могат, по причини, свързани с координираната област, да ограничават свободата на предоставяне на услуги на информационното общество от друга държава членка.

[…]

4. Държавите членки […] могат да предприемат мерки за дерогиране от параграф 2 по отношение на дадена услуга на информационното общество, ако са изпълнени следните условия:

а) мерките трябва да бъдат:
i) необходими поради една от следните причини:

– обществен ред, по-специално предотвратяване, разследване, разкриване и съдебно преследване на престъпления, включително защита на непълнолетните и борбата срещу подстрекаване към омраза на расова, сексуална, религиозна основа или на основа националност, и накърняване на човешкото достойнство на отделни лица,

– опазване на общественото здраве,

– обществена сигурност, включително гарантиране на националната сигурност и отбрана,

– защита на потребителите, включително инвеститорите;

ii) предприети срещу услуга на информационното общество, която е в ущърб на целите, посочени в i)[,] или ко[я]то представлява[…] сериозен риск за накърняването на тези цели;

iii) пропорционални на тези цели;

б) преди да се предприемат посочените мерки и без да се засягат съдебните процедури, включително предварителните процесуални действия, извършвани в рамките на следствието, държавата членка е:

– помолила държавата членка, посочена в параграф 1, да предприеме мерки, и последната не е предприела такива или предприетите мерки са били недостатъчни,

– нотифицирала [Европейската комисия] и държавата членка, посочена в параграф 1, за намерението [си] да предприеме такива мерки.

[…]“.

Директива 2006/123

9 Член 1, параграф 1 от Директива 2006/123 предвижда:

„Настоящата директива установява общи разпоредби за улесняване упражняването на свободата на установяване за доставчиците на услуги и свободното движение на услуги, като същевременно се запазва високото качество на услугите“.

10 Съгласно член 3, параграф 1 от тази директива:

„Ако разпоредбите на настоящата директива влизат в противоречие с разпоредба на друг акт на Общността, регулираща специфични аспекти на достъпа до или упражняването на дейност по предоставяне на услуги в специфичен сектор или за специфични професии, предимство има разпоредбата на другия акт на Общността и тя се прилага към тези специфични сектори или професии. […]“.

11 Член 16 от посочената директива гласи:

„1. Държавите членки съблюдават правото на доставчиците да предоставят услуги в държава членка, различна от тази, в която са установени.

Държавата членка, в която се предоставя услугата, гарантира свободен достъп до и свободно упражняване на дейността по предоставяне на услугата в рамките на цялата си територия.

Държавите членки не поставят достъпа до или упражняването на дейност по предоставянето на услуга на тяхна територия, в зависимост от изпълнението на всякакви изисквания, които не са съобразени със следните принципи:

а) недискриминация: изискването не може да дискриминира нито пряко, нито непряко на основание националност, а по отношение на юридическите лица, с оглед на държавата членка, в която са установени;

б) необходимост: изискването трябва да бъде оправдано по съображения, свързани с обществен[ред], обществена сигурност, обществено здраве или опазване на околната среда;

в) пропорционалност: изискванията трябва да са подходящи за постигане на преследваната цел и не трябва да надхвърлят необходимото за нейното постигане.

2. Държавите членки не могат да ограничават свободата да се предоставят услуги, в случай на доставчик, установен в друга държава членка[,] като налагат някое от следните изисквания:

[…]

б) задължение за доставчика да получи разрешение от техните компетентни органи, включително вписване в регистър или регистрация при професионална институция или сдружение на тяхна територия, освен където това е предвидено в настоящата директива или в инструмент на правото на Общността;

[…]“.

Директива 2015/1535

12 Член 1, параграф 1 от Директива 2015/1535 гласи:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[…]

б) „услуга“ означава каквато и да е услуга на информационното общество, тоест, каквато и да е услуга, нормално предоставяна срещу възнаграждение, от разстояние, чрез електронно средство и по индивидуална молба на получателя на услугите.

[…]

д) „правило за услуги“ означава изискване от общ характер, свързано с предприемането и упражняването на дейности за услуги според значението на буква б), и по-специално разпоредби относно доставчиците на услуги, услугите и получателите на услугите, като се изключат всякакви правила, които не са специално насочени към услугите, определени в тази точка.

[…]

е) „технически регламент“ означава техническа спецификация и други изисквания или правила за услуги, включващи съответни административни разпоредби, спазването на които е задължително, юридически или фактически, в случаите на маркетинг, предоставяне на услуги, установяване на оператор за услуги или използване в държава членка или в голяма част от нея, както и законовите, подзаконовите или административните разпоредби на държавите членки, с изключение на тези, предвидени в член 7, забраняващи производството, вноса, маркетинга или използването на един продукт или забраняващи предоставянето или използването на услуга или установяването на доставчик на услуги.

[…]“.

13 Член 5, параграф 1, първа алинея от тази директива предвижда:

„[Извън случаите по] член 7, държавите членки незабавно предоставят на Комисията всички проекти на технически регламенти, с изключение, когато те само транспонират пълния текст на международен или европейски стандарт, в който случай информацията относно съответния стандарт е достатъчна; те също така предоставят на Комисията изявление за причините, които налагат приемането на такъв технически регламент, когато това не е разяснено в проекта“.

Италианското право

Закон № 249/97

14 Legge n. 249 — Istituzione dell’Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo (Закон № 249 за създаване на орган за регулиране на съобщенията и на норми за телекомуникационните и радио-телевизионни системи) от 31 юли 1997 г. (редовна притурка на GURI, бр. 177 от 31 юли 1997 г.), изменен с Legge n. 178 — Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021-2023 (Закон № 178 за държавния проектобюджет за финансовата 2021 г. и за многогодишния бюджет за тригодишния период 2021—2023 г.) от 30 декември 2020 г. (редовна притурка на GURI, бр. 322 от 30 декември 2020 г.) (наричан по-нататък „Закон № 249/97“), предвижда в член 1, параграф 6, буква а), точка 5 и буква c), точка 14-bis:

„Отговорностите на [AGCOM] се определят, както следва:

а) Комисията за инфраструктури и мрежи изпълнява следните функции:

[…]

5. осигурява воденето на регистъра на комуникационните оператори [(наричан по-нататък „РКО“)], в който по силата на настоящия закон са длъжни да се вписват […] доставчиците на посреднически онлайн услуги и на онлайн търсачки, които предлагат услуги в Италия, дори да не са установени там […]. Приема правилник, отнасящ се конкретно до организацията и воденето на [РКО] и установяването на критериите за определяне на длъжните да се впишат лица, освен вече вписаните в [РКО] към датата на влизане в сила на настоящия закон;

[…]

c) Съветът:

[…]

14-bis) следи за адекватното и ефективното прилагане на Регламент [2019/1150], по-специално чрез приемането на насоки, насърчаване на изготвянето на кодекси за поведение и чрез събирането на съответна информация“.

15 Член 1, параграф 31 от Закон № 249/97 гласи:

„Лицата, които не спазват нарежданията и поканите за изпълнение от [AGCOM], издадени съгласно настоящия закон, се наказват с глоба […]. Ако неспазването се отнася до мерки, предприети във връзка с нарушение на правилата относно господстващото положение или съгласно Регламент [2019/1150], на всяко заинтересовано лице се налага глоба, която не може да бъде по-малка от 2 % и по-висока от 5 % от оборота на това лице през последната финансова година, приключила преди връчването [на известието за неспазването] […]“.

Закон № 266 от 23 декември 2005 г.

16 Член 1, параграф 66-bis от legge n. 266 — Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2006) [Закон № 266 за приемане на разпоредби за формиране на годишния и многогодишния държавен бюджет (Закон за бюджета за 2006 г.)], от 23 декември 2005 г. (редовна притурка на GURI, бр. 302 от 29 декември 2005 г.), изменен със Закон № 178 от 30 декември 2020 г., предвижда:

„При първото прилагане за 2021 година вноската, дължима от доставчиците на посреднически онлайн услуги и онлайн търсачки, посочени в член 1, параграф 6, буква a), точка 5 от Закон [№ 249/1997], е в размер на 1,5 ‰ от приходите, получени на националната територия, дори ако те са осчетоводени в баланса на дружествата със седалища в чужбина, и са свързани със стойността на продукцията, заведена в баланса за предходната счетоводна година, или за образуванията, които нямат задължение да изготвят този баланс, от съответните позиции от други счетоводни записвания, удостоверяващи общата стойност на продукцията. За следващите години [AGCOM] може да приеме евентуални промени в размера и условията за заплащане на вноската в рамките на най-много 2 ‰ от оценените в съответствие с предходното изречение приходи“.

Решение № 666/08

17 На 26 ноември 2008 г. AGCOM приема Delibera n. 666/08/CONS — Regolamento per l'organizzazione e la tenuta del Registro degli operatori di comunicazione (Решение № 666/08/CONS — „Правилник за организацията и воденето на регистъра на комуникационните оператори“) (GURI, бр. 25 от 31 януари 2009 г.) (наричано по-нататък „Решение № 666/08“).

18 В член 2 от Правилника за организацията и воденето на РКО (наричан по-нататък „Правилникът на AGCOM за РКО“), който се съдържа в приложение А към Решение № 666/08, са изброени категориите лица, които са длъжни да се впишат в РКО.

19 Съгласно член 5 от Правилника на AGCOM за РКО:

„1. Лицата, посочени в член 2 от настоящия правилник, подават до [AGCOM] [своето] заявление за вписване в [РКО]

[…]

3. Лицата, посочени в член 2, подават съобразно съответната си правна форма декларациите относно предмета на дейност, управителния орган, структурата на дружеството и извършваната дейност в съответствие с приложение B [към Решение № 666/08].

[…]“.

20 Член 24 от този правилник гласи:

„Нарушенията на настоящия правилник се наказват съгласно член 1, параграфи 29[—]32 от Закон [№ 249 от 31 юли 1997 г.]“.

21 Приложение B към Решение № 666/08 се отнася до задължителните декларации за целите на вписването в РКО.

Решение № 200/21

22 На 17 юни 2021 г. AGCOM приема Delibera n. 200/21/CONS — Modifiche alla delibera n. 666/08/CONS recante „regolamento per la tenuta del Registro degli Operatori di Comunicazione“ a seguito dell'entrata in vigore della legge 30 dicembre 2020, n. 178 — Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021-2023 (Решение № 200/21/CONS за изменение на Решение № 666/08/CONS за „Правилник за воденето на регистъра на комуникационните оператори“ вследствие на влизането в сила на Закон № 178 от 30 декември 2020 г. за държавния проектобюджет за финансовата 2021 г. и за многогодишния бюджет за тригодишния период 2021—2023 г.) (наричано по-нататък „Решение № 200/21“).

23 Съгласно преамбюла на Решение № 200/21:

„[…]

[като се има предвид] Регламент 2019/1150 […], и по-специално член 1, параграф 2 [от него], […]

[като се има предвид], че съгласно Регламент 2019/1150 Закон [№ 178 от 30 декември 2020 г.] предвижда по-специално задължение за вписване в [РКО] на доставчиците на посреднически онлайн услуги и онлайн търсачките, които предлагат услуги в Италия, дори те да не са установени в Италия. […]“.

24 Член 1, параграф 1 от това решение изменя списъка по член 2 от Правилника на AGCOM за РКО, за да включи в него следните категории лица:

„[…]

m. доставчиците на посреднически онлайн услуги: физически или юридически лица, които, макар да не са установени или да пребивават на територията на страната, предоставят или предлагат доставката на посреднически онлайн услуги съгласно определението в Регламент (ЕО) № 2019/1150 на бизнес ползвателите, които са установени или пребивават в Италия;

n. доставчиците на онлайн търсачки: физически или юридически лица, които, макар да не са установени или да пребивават на територията на страната, предоставят или предлагат доставката на онлайн търсачка съгласно определението в Регламент (ЕО) № 2019/1150 на бизнес ползвателите, които са установени или пребивават в Италия.

[…]“.

25 Член 3 от посоченото решение изменя приложение B към Решение № 666/08, по-специално като добавя следния текст:

„[…]

Декларации относно дяловите участия в доставчици на електронни съобщителни услуги, икономически оператори, извършващи дейност на телефонни центрове, лица, които косвено използват национални номерационни ресурси, както и доставчици на посреднически онлайн услуги и доставчици на онлайн търсачки:

1. Доставчиците на електронни съобщителни услуги, икономическите оператори, извършващи дейност като телефонен център, лицата, които косвено използват национални номерационни ресурси, доставчиците на посреднически онлайн услуги и доставчиците на онлайн търсачки под формата на капиталови или кооперативни дружества представят при подаване на заявлението си за вписване декларация, изготвена в съответствие с образци 5/1/ROC, 5/2/ROC, 5/3/ROC и 5/4/ROC, в която:
   a) се посочват дружественият капитал, списъкът на техните съдружници и собствеността върху дяловете им с право на глас. Регистрираните за търговия на регулиран пазар дружества трябва да декларират само дяловете с право на глас над 2 % от дружествения капитал, като с образец 5/5/ROC посочат за всяко от тях съответните контролни дялове […]
   b) се посочват дружественият капитал, списъкът на съдружниците и притежаваните от тях дялове с право на глас над 2 % от дружествата, които притежават акциите или дяловете на подлежащото на вписване дружество,

c) се посочват всички фидуциарни ценни книжа, посредничества на лица или наличието на други ограничения върху акциите или дяловете в дружествата, посочени в букви a) и b).

2. Доставчиците на електронни съобщителни услуги, икономическите оператори, извършващи дейност като телефонни центрове, лицата, които косвено използват национални номерационни ресурси, както и доставчиците на посреднически онлайн услуги и доставчиците на онлайн търсачки под формата на персонално дружество, в момента на подаване на заявлението за вписване представят декларация, изготвена в съответствие с образец 5/3/ROC, в която се посочва списъкът на техните съдружници“.

Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

26 Google предлага онлайн рекламни услуги и управлява едноименната търсачка в цялото Европейско икономическо пространство (ЕИП).

27 С решение от 25 юни 2019 г. AGCOM вписва служебно Google във водения от AGCOM регистър РКО, на основание че то е оператор, който извършва дейност на онлайн рекламна агенция и макар че седалището му е в Ирландия, то получава приходи в Италия.

28 Вследствие на това вписване, с решение от 9 ноември 2020 г. AGCOM налага на Google задължение да заплати парична вноска, за да покрие оперативните си разходи за 2020 г.

29 Google подава жалба пред запитващата юрисдикция Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио, Италия), за да оспори тези решения на AGCOM.

30 След измененията на националната правна уредба, произтичащи от Закон № 178 от 30 декември 2020 г. и Решение № 200/21, приети от италианските органи по-специално с цел да се гарантира прилагането на Регламент 2019/1150 (наричани по-нататък „спорните национални мерки“), Google изменя исканията в жалбата си, като иска и отмяна на последното решение, доколкото с него се разширява обхватът на задължението за вписване в РКО спрямо доставчиците на посреднически онлайн услуги и на онлайн търсачки.

31 EGVR управлява и поддържа онлайн платформа и различни инструменти и функции, достъпни чрез тази платформа, които позволяват на собствениците и на лицата, управляващи недвижими имоти, да публикуват обяви за тези имоти, а на пътниците — да избират тези имоти, както и да осъществяват контакт със собствениците и с управителите с цел наемането на имотите.

32 EGVR подава жалба пред запитващата юрисдикция, с която иска отмяна на Решение № 200/21, на основание че поради измененията в националната правна уредба, като посочените по-специално в точка 30 от настоящото решение, то занапред е длъжно да се впише в РКО и съответно да предоставя редица сведения на AGCOM, както и да му плаща финансова вноска.

33 Пред посочената юрисдикция Google и EGVR изтъкват, че доколкото им налагат задълженията, посочени в предходната точка, спорните национални мерки противоречат на принципа на свободно предоставяне на услуги, на Регламент 2019/1150 и на редица директиви.

34 В това отношение посочената юрисдикция припомня, на първо място, че вследствие на приемането на Регламент 2019/1150, със Закон № 178 от 30 декември 2020 г. италианският законодател изменя Закон № 249 от 31 юли 1997 г. и Закон № 266 от 23 декември 2005 г.

35 Така, първо, обхватът на задължението за вписване във водения от AGCOM РКО се разпростирал спрямо доставчиците на посреднически онлайн услуги и онлайн търсачки (наричани по-нататък „доставчиците на съответните услуги“), които предлагат услуги на територията на Италианската република, макар да не са установени в тази държава членка (член 1, параграф 6, буква а), точка 5 от Закон № 249/97).

36 Второ, на AGCOM било възложено да гарантира прилагането на Регламент 2019/1150, по-специално като събира информация (член 1, параграф 6, буква c), точка 14-bis от Закон № 249/97).

37 Трето, в случай на неспазване на мерките, приети от AGCOM съгласно Регламент 2019/1150, на съответното лице се налага глоба, която не може да бъде по-малка от 2 % и по-висока от 5 % от оборота на това лице през последната финансова година, приключила преди връчването на известието за неспазването (член 1, параграф 31, второ изречение от Закон № 249/97).

38 Четвърто, доставчиците на съответните услуги трябвало занапред да заплащат финансова вноска за покриване на всички административни разходи, направени при упражняването на възложените на AGCOM със Закон № 178 от 30 декември 2020 г. функции по регулиране, надзор, уреждане на спорове и налагането на санкции (член 1, параграф 66-bis от Закон № 266 от 23 декември 2005 г., изменен със Закон № 178 от 30 декември 2020 г.).

39 На второ място, запитващата юрисдикция посочва, че с Решение № 200/21 AGCOM изменя Решение № 666/08, в приложение А към което се съдържа Правилникът на AGCOM за РКО, за да се вземат предвид мерките, приети от италианския законодател с оглед на прилагането на Регламент 2019/1150.

40 Посочената юрисдикция уточнява, че за да се впишат в РКО, доставчиците на съответните услуги трябва да попълнят няколко формуляра, които се отнасят не само до извършваната дейност, но и до тяхната организация. Така те били длъжни да предоставят сведения за дружествения капитал, имената на акционерите и съответно притежаваните от тях дялове с право на глас, състава и срока на мандата на управителния орган, както и самоличността на законния представител и на управителите. Предоставените сведения трябвало да се актуализират ежегодно. За нарушение на разпоредбите на Правилника на AGCOM за РКО се налагали глоби.

41 С оглед на тези обстоятелства запитващата юрисдикция счита, че задължението за плащане на финансова вноска и за вписване в РКО можело да е несъвместимо в редица аспекти с правото на Съюза, и по-специално с принципа на свободно предоставяне на услуги, Регламент 2019/1150 и редица директиви.

42 Що се отнася до принципа на свободно предоставяне на услуги, конкретизиран в директиви 2000/31 и 2006/123, запитващата юрисдикция отбелязва, от една страна, че член 3 от Директива 2000/31 установява принципа, че в „координираната област“ по смисъла на член 2, буква з) от нея за услугите на информационното общество трябва да се прилага правният режим на държавата членка, в която е установен доставчикът на услугата. Според тази юрисдикция спорните национални мерки могат да представляват ограничение на свободното предоставяне на услуги.

43 Посочената юрисдикция отбелязва също, че тъй като спорните национални мерки не са били предварително съобщени на Комисията в съответствие с член 3, параграф 4, буква б) от Директива 2000/31, е възможно те да не могат да бъдат противопоставени на частноправните субекти.

44 От друга страна, запитващата юрисдикция припомня, че съгласно член 16 от Директива 2006/123 държавите членки не могат да ограничават упражняването на свободното предоставяне на услуги от установен в друга държава членка доставчик, като задължават този доставчик да получи разрешение от техните компетентни органи, включително вписване в регистър, освен в случаите, посочени в тази директива или в други актове на правото на Съюза. Според тази юрисдикция било възможно спорните национални мерки да представляват нарушение на посочената директива, тъй като задължението за вписване в РКО, наложено на предприятия, установени в различна от Италианската република държава членка, води до финансови и административни тежести, които могат да създадат пречки за правилното функциониране на вътрешния пазар.

45 Що се отнася до Директива 2015/1535, като се позовава на членове 1 и 5 от нея, запитващата юрисдикция счита, че националните разпоредби, които задължават доставчиците на съответните услуги да се впишат в РКО, изрично въвеждат общо изискване във връзка с предоставянето на услуги на информационното общество, поради което Комисията е трябвало да бъде предварително уведомена за тях.

46 Що се отнася до Регламент 2019/1150, запитващата юрисдикция посочва, че той се отнася до отношенията между доставчиците на посреднически онлайн услуги и бизнес ползвателите на тези услуги по смисъла на член 2, точка 1 от този регламент (наричани по-нататък „бизнес ползвателите“) и предвижда целенасочен набор от задължителни правила, с които да се осигури справедлива, предвидима, устойчива и надеждна онлайн бизнес среда в рамките на вътрешния пазар. Поради своя обхват произтичащите от спорните национални мерки задължения можели обаче да представляват необосновано ограничение на свободното предоставяне на услуги.

47 При тези обстоятелства Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Допуска ли правото на Европейския съюз прилагането на национални разпоредби като [съдържащите се в] Закон № 178 от 30 декември 2020 г., които предвиждат допълнителна административна и финансова тежест за операторите, установени в друга [държава членка, различна от Италианската република], но които извършват дейност в Италия, като вписването в специален регистър и плащането на парична вноска? По-конкретно, нарушава ли тази национална разпоредба член 3 от Директива

[2000/31], съгласно който спрямо доставчик на услуги на информационното общество […] се прилага само законодателството […] на държавата членка, в която е установен доставчикът?

2. Допуска ли правото на Европейския съюз прилагането на национални разпоредби като [съдържащите се в] Закон № 178/2020 от 30 декември 2020 г., който предвижда допълнителна административна и финансова тежест за установените в друга [държава членка] оператори? По-конкретно, допускат ли принципът на свободното предоставяне на услуги, прогласен в член 56 [ДФЕС], както и сходните принципи, произтичащи от директиви [2006/123] и [2000/31], национална мярка, която предвижда в тежест на посредниците, извършващи дейност в Италия, но които не са установени в нея, [извършването на административни формалности], което поражда допълнителни разходи в сравнение с предвидените в тяхната държава на произход за упражняването на същата дейност?

3. Изисква ли правото на Европейския съюз, и по-специално Директива [2015/1535], италианската държава да уведоми Комисията за въвеждането на задължението за вписване в РКО, предвидено в тежест на доставчиците на посреднически онлайн услуги и онлайн търсачки? По-конкретно, трябва ли член 3, параграф 4, буква б), второ тире от Директива 2000/31 да се тълкува в смисъл, че частноправен субект, установен в държава членка, различна от [Италианската република], може да се противопостави на прилагането спрямо него на мерките, приети от италианския законодател ([в] Закон № 178/2020), които могат да ограничат свободното движение на услуга на информационното общество, когато тези мерки не са били съобщени в съответствие с тази разпоредба?

4. Допускат ли Регламент [2019/1150], и по-специално член 15 от него, както и принципът на пропорционалност, правна уредба на държава членка или мярка, приета от независим национален орган, която задължава доставчиците на посреднически онлайн услуги, извършващи дейност в държава членка, да се впишат в [РКО], от което следват редица формални и процедурни задължения, задължения за вноски и забрани за реализиране на печалби над определен размер?“.

По преюдициалните въпроси

По първия, втория и четвъртия въпрос

48 С първия, втория и четвъртия си въпрос, които следва да се разгледат заедно на първо място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 56 ДФЕС, член 16 от Директива 2006/123 или член 3 от Директива 2000/31 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат мерки, приети от държава членка с обявената цел да се гарантира адекватното и ефективно прилагане на Регламент 2019/1150, съгласно които установените в друга държава членка доставчици на посреднически онлайн услуги и на онлайн търсачки, за да предоставят услугите си в първата държава членка, са длъжни да се впишат в регистър, воден от орган на тази държава членка, да предоставят на последния редица подробни сведения за своята организация, както и да му заплащат финансова вноска, като в противен случай им се налагат санкции.

49 В самото начало следва да се отбележи, че както следва от член 1, параграф 1 от Директива 2006/123, приета на основание член 47, параграф 2 ЕО и член 55 ЕО, чийто текст по същество е възпроизведен съответно в член 53, параграф 1 ДФЕС и в член 62 ДФЕС, целта на Директивата е по-специално да улесни свободното движение на услуги. От своя страна съгласно член 1, параграф 1 от Директива 2000/31, приета на основание член 47, параграф 2, член 55 и член 95 ЕО, чийто текст по същество е възпроизведен съответно в член 53, параграф 1 ДФЕС, в член 62 ДФЕС и в член 114 ДФЕС, посочената директива има за цел да допринесе за нормалното функциониране на вътрешния пазар, като осигурява свободното движение на услуги на информационното общество между държавите членки.

50 Тъй като тези две директиви конкретизират свободното предоставяне на услуги, закрепено в член 56 ДФЕС, ако се установи, че едната или другата не допуска национални мерки като разглежданите в главните производства, първият, вторият и четвъртият въпрос не следва да се анализират от гледна точка на този член.

51 Що се отнася до посочения член 56, както отбелязва генералният адвокат в точка 6 от заключението си, съгласно съдебната практика той действително е приложим към мерките в областта на данъчното облагане, която е изключена от приложното поле на Директива 2000/31 по силата на член 1, параграф 5, буква а) от нея (вж. в този смисъл решение от 22 декември 2022 г., Airbnb Ireland и Airbnb Payments UK (C-83/21, EU:C:2022:1018, т. 38). В случая обаче нито запитващата юрисдикция, нито италианското правителство твърдят, че спорните национални мерки са свързани с необходимостта да се гарантира изпълнението на данъчни задължения.

52 Освен това следва да се отбележи, че член 3, параграф 1 от Директива 2006/123 предвижда по-специално, че ако разпоредбите ѝ влизат в противоречие с разпоредба на друг акт на Съюза, регулираща специфични аспекти на достъпа до или упражняването на дейност по предоставяне на услуги в специфичен сектор, предимство има разпоредбата на другия акт и тя се прилага към тези специфични сектори.

53 Като се има предвид обаче фактът, че член 3 от Директива 2000/31 се отнася до специфични аспекти на достъпа до и упражняването на дейност по предоставяне на услуга на информационното общество, както по същество посочва генералният адвокат в точки 204—207 от заключението си, ако се установи, от една страна, че национални мерки като разглежданите в главните производства попадат в приложното поле на тази разпоредба и от друга страна, че последната не допуска посочените мерки, първият, вторият и четвъртият въпрос не следва да се анализират от гледна точка на Директива 2006/123.

54 Следователно е необходимо на първо място да се направи тълкуване на член 3 от Директива 2000/31.

55 В това отношение е необходимо да се припомни, че посоченият член 3 предвижда в параграф 1, че всяка държава членка гарантира, че услугите на информационното общество, които се предоставят от доставчик на услуги, който е установен на нейна територия, съответстват на националните разпоредби на тази държава членка, които са част от координираната област. В параграф 2 от посочения член 3 се уточнява, че държавите членки не могат, по причини, свързани с координираната област, да ограничават свободата на предоставяне на услуги на информационното общество от друга държава членка.

56 Освен това съгласно член 3, параграф 4 от Директива 2000/31 държавите членки могат при определени условия да предприемат по отношение на дадена услуга на информационното общество от координираната област мерки за дерогиране от принципа на свободното движение на такива услуги (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2019 г., Airbnb Irelandp C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 83).

57 Що се отнася до „координираната област“, посочена в член 3 от Директива 2000/31, следва да се уточни, че член 2, буква з) от Директивата определя тази област като обхващаща изискванията, предвидени в правните системи на държавите членки, приложими към доставчиците на услуги на информационното общество или услуги на информационното общество, независимо дали са от общ характер или специално предназначени за тях. Тази област се отнася до изискванията, на които доставчикът на услуги трябва да отговаря и които се отнасят до достъпа до дейността за предоставяне на услуги на информационното общество, като изисквания за квалификация, разрешително или уведомяване, и до извършване на дейност за предоставяне на услуга на информационното общество, като изисквания за поведението на доставчика, качеството или съдържанието на услугата.

58 Така Директива 2000/31 се основава на прилагането на принципите на контрол в държавата членка на произход и на взаимно признаване, поради което в рамките на координираната област, определена в член 2, буква з) от тази директива, услугите на информационното общество се регулират само в държавата членка, на чиято територия са установени доставчиците на тези услуги (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2023 г., Google Ireland и др., C-376/22, EU:C:2023:835, т. 42).

59 Следователно, от една страна, всяка държава членка в качеството си на държава членка на произход на услугите на информационното общество трябва да регулира тези услуги и правейки това, да защитава целите от общ интерес, посочени в член 3, параграф 4, буква а), подточка i) от Директива 2000/31 (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2023 г., Google Ireland и др., C-376/22, EU:C:2023:835, т. 43).

60 От друга страна, в съответствие с принципа на взаимно признаване всяка държава членка в качеството си на държава членка по местоназначение на услугите на информационното общество не трябва да ограничава свободното движение на тези услуги, като изисква спазването на приети от нея допълнителни задължения в координираната област (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2023 г., Google Ireland и др., C-376/22, EU:C:2023:835, т. 44).

61 От това следва, че член 3 от Директива 2000/31 не допуска, освен в случаите на дерогиране, разрешени при предвидените в параграф 4 от този член условия, спрямо доставчик на услуга на информационното общество, който желае да предоставя тази услуга в държава членка, различна от тази, на чиято територия е установен, да се прилагат наложени от другата държава членка изисквания, спадащи към координираната област.

62 В случая е безспорно, че доколкото изискват да се спазват посочените в точка 32 от настоящото решение задължения от доставчиците на посреднически онлайн услуги и онлайн търсачки, установени в различни от Италианската република държави членки, като в противен случай се налагат санкции, спорните национални разпоредби задължават последните да изпълняват условия, различни от изискваните в държавите членки, в които са установени.

63 Също така е безспорно, че тези услуги спадат към „услуги на информационното общество“, посочени в член 2, буква а) от Директива 2000/31.

64 Италианското правителство обаче поддържа, че предвидените със спорните национални мерки задължения не попадат в обхвата на „координираната област“ по смисъла на член 2, буква з) от тази директива, тъй като, от една страна, доставчиците на съответните услуги могат de facto да започнат и да продължат предоставянето на тези услуги, без да изпълнят задължението да се впишат в РКО, а от друга страна, задължението да се предоставят сведения на AGCOM и да му се плаща финансова вноска има за цел да се представи възможност на последния да упражнява надзорните си функции. В този смисъл тези задължения нямали за цел доставчиците на посочените услуги да получат разрешение, за да имат достъп до дейност по предоставяне на услуги на информационното общество или да упражняват такава дейност.

65 В това отношение, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 157—161 от заключението си, що се отнася, от една страна, до задължението за вписване в регистър, за неизпълнението на което се налагат санкции, обстоятелството, че даден доставчик може de facto да започне и да продължи да предоставя услуга на информационното общество, без да изпълни това задължение, не оказва влияние върху необходимостта да го изпълни, за да може да извършва законосъобразно въпросната дейност.

66 Що се отнася, от друга страна, до задължението да се предоставят на орган на държава членка сведения относно структурата и организацията на съответното предприятие, както и до задължението да се плаща финансова вноска на този орган, като в случай на неизпълнение на тези задължения също се налагат санкции, фактът, че те са наложени за целите на надзора от страна на посочения орган на редовността на упражняването на дейността по предоставяне на услуги на информационното общество, по никакъв начин не засяга обхвата на посочените задължения, по силата на които доставчиците на такива услуги, които са установени в друга държава членка и желаят да предоставят тези услуги в първата държава членка, са длъжни да спазват същите задължения.

67 Ето защо, противно на поддържаното от италианското правителство, задължения като предвидените в спорните национални мерки представляват изисквания относно упражняването на дейността по предоставяне на услуга на информационното общество, поради което тези задължения спадат към „координираната област“ по смисъла на член 2, буква з) от Директива 2000/31.

68 Следователно член 3 от Директива 2000/31 не допуска приети от държава членка мерки, съгласно които установените в друга държава членка доставчици на посреднически онлайн услуги и на онлайн търсачки, за да предоставят услугите си в първата държава членка, са длъжни да се впишат в регистър, воден от орган на тази държава членка, да предоставят на последния редица подробни сведения за своята организация, както и да му заплащат финансова вноска, като в противен случай им се налагат санкции, освен ако тези мерки отговарят на условията, предвидени в параграф 4 от посочения член 3.

69 Това тълкуване не може да се постави под въпрос от довода на чешкото правителство, че е възможно член 3 да допуска такива мерки с оглед на съдебната практика по член 56 ДФЕС, която била приложима по аналогия и съгласно която не е в противоречие с установената в този член 56 забрана национално законодателство, противопоставимо на всички действащи на националната територия оператори, което няма за предмет да уреди условията относно

предоставянето на услуги от съответните предприятия и чийто възможен ограничителен ефект върху свободното предоставяне на услуги е твърде несигурен и непряк, за да може да се счита, че въведеното с него задължение е от естество да създаде пречки за тази свобода (решение от 22 декември 2022 г., Airbnb Ireland и Airbnb Payments UK, C-83/21, EU:C:2022:1018, т. 45 и цитираната съдебна практика).

70 Всъщност, както по същество посочва генералният адвокат в точки 166 и 167 от заключението си, от една страна, изискванията, спадащи към координираната област, не могат да отговорят на условията, произтичащи от тази съдебна практика, тъй като по дефиниция имат за предмет да уредят достъпа до дейността, състояща се в предоставяне на услуга на информационното общество, както и упражняването на тази дейност. От друга страна, с акт от вторичното право законодателят на Съюза може да конкретизира основна свобода, закрепена в Договора за функционирането на ЕС, като създаде условия, които са още по-благоприятни за доброто функциониране на вътрешния пазар от произтичащите от първичното право (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 16 юни 2015 г., Rina Services и др., C-593/13, EU:C:2015:399, т. 40).

71 Ето защо следва да се провери дали национални мерки като посочените в точка 68 от настоящото решение отговарят на условията, предвидени в член 3, параграф 4 от Директива 2000/31.

72 За тази цел, на първо място, следва да се подчертае, че както следва от самия текст на посочената разпоредба, в нейния обхват могат да попадат само мерките, „предприети срещу дадена услуга на информационното общество“.

73 В това отношение е важно да се припомни, че в решение от 9 ноември 2023 г., Google Ireland и др. (C-376/22, EU:C:2023:835), Съдът постановява, че член 3, параграф 4 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че общи и абстрактни мерки, които се отнасят до общо определена категория услуги на информационното общество и се прилагат без разлика към всички доставчици на тази категория услуги, не попадат в обхвата на понятието „мерки, предприети срещу дадена услуга на информационното общество“ по смисъла на тази разпоредба.

74 В случая, освен ако запитващата юрисдикция не установи друго, изглежда, че спорните национални мерки имат общ и абстрактен характер, поради което не могат да бъдат квалифицирани като „мерки, предприети срещу услуга на информационното общество“ по смисъла на член 3, параграф 4, буква а) от Директива 2000/31.

75 Освен това съгласно посочената разпоредба, за да се считат националните разпоредби за съвместими с нея, те трябва да са необходими за гарантирането на обществения ред, опазването на общественото здраве, обществената сигурност или защитата на потребителите.

76 Ето защо следва да се провери дали случаят е такъв, що се отнася до спорните национални мерки, приети с обявената цел да се гарантира прилагането на Регламент 2019/1150.

77 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 1, параграф 5 от Регламент 2019/1150 той не засяга правото на Съюза, по-специално в областта на електронната търговия.

78 Тъй като очевидно Директива 2000/31 се отнася до тази област, мерки като спорните национални мерки могат да се считат за съответстващи на член 3, параграф 4, буква а) от тази директива, на основание че имат за цел да се гарантира прилагането на Регламент 2019/1150, само ако се установи, че целта на последния съответства на една от целите, изброени в тази разпоредба.

79 От съображения 7, 8 и 51 от Регламент 2019/1150 обаче следва, че той има за цел да установи целенасочен набор от задължителни правила на равнището на Съюза, за да се създаде справедлива, предвидима, устойчива и надеждна онлайн бизнес среда в рамките на вътрешния пазар. По-специално, от една страна, бизнес ползвателите следва да разполагат с подходящо равнище на прозрачност и ефективни възможности за защита в целия Съюз, за да се улесни трансграничната стопанска дейност в рамките на Съюза и по този начин да се подобри правилното функциониране на вътрешния пазар. От друга страна, следва да се насърчават справедливостта и прозрачността, по-специално що се отнася до класирането на ползвателите на корпоративни уебсайтове по смисъла на член 2, точка 7 от този регламент (наричани по-нататък „ползвателите на корпоративни уебсайтове“) в резултатите от търсенето на онлайн търсачките.

80 В член 1, параграф 1 от този регламент се уточнява, че той допринася за правилното функциониране на посочения пазар чрез определяне на правила, които гарантират предоставянето на подходящо равнище на прозрачност, справедливост и ефективни възможности за защита на бизнес ползвателите и на ползвателите на корпоративни уебсайтове във връзка с онлайн търсачките.

81 Както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 186—190 от заключението си, дори да се предположи, че предназначението на национални мерки като спорните национални мерки е да се гарантира целта на Регламент 2019/1150, не съществува пряка връзка между тази цел, от една страна, и целите, изброени в член 3, параграф 4, буква а), подточка i) от Директива 2000/31, припомнени в точка 75 от настоящото решение, от друга страна.

82 Всъщност е безспорно, че целта на Регламент 2019/1150 не се отнася нито до обществения ред, нито до опазването на общественото здраве, нито до обществената сигурност.

83 Що се отнася до защитата на потребителите, следва да се отбележи най-напред, че тя не обхваща защитата на предприятията. Регламент 2019/1150 обаче установява правила за отношенията между доставчиците на посреднически онлайн услуги и бизнес ползвателите, както и между търсачките и ползвателите на корпоративни уебсайтове.

84 По-нататък, от съображение 3 от Регламент 2019/1150 следва, че връзката между „прозрачност и доверие в икономиката на онлайн платформите при отношенията между предприятията“ и „[укрепването] на доверието на потребителите в икономиката на онлайн платформите“ е само косвена.

85 На последно място, в посоченото съображение 3 се уточнява, че „преките последици от развитието на икономиката на онлайн платформите върху потребителите обаче са предмет на други правни актове на Съюза, най-вече на достиженията на правото на Съюза в областта на защитата на потребителите“.

86 Следва да се добави, че като изключение от принципа за контрол в държавата членка по произход член 3, параграф 4 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува стриктно (вж. по аналогия решения от 22 ноември 2012 г., Probst, C-119/12, EU:C:2012:748, т. 23, и от 21 юни 2022 г., Ligue des droits humain, C-817/19, EU:C:2022:491, т. 70). Също така това изключение не може да се прилага по отношение на мерки, които могат най-много да имат само косвена връзка с една от посочените в тази разпоредба цели.

87 Ето защо въз основа на факта, че националните мерки са били приети с обявената цел да се гарантира прилагането на Регламент 2019/1150, не може да се направи извод, че тези мерки са необходими, за да се гарантира една от целите, изброени в член 3, параграф 4, буква а), подточка i) от Директива 2000/31.

88 Следователно приети от държава членка мерки, съгласно които установените в друга държава членка доставчици на посреднически онлайн услуги и на онлайн търсачки, за да предоставят услугите си в първата държава членка, са длъжни да се впишат в регистър, воден от орган на тази държава членка, да предоставят на последния редица подробни сведения за своята организация, както и да му заплащат финансова вноска, като в противен случай им се налагат санкции, не отговарят на условията, предвидени в член 3, параграф 4, буква а) от Директива 2000/31.

89 Тъй като спорните национални мерки спадат към координираната област, посочена в Директива 2000/31, и тълкуването на последната предоставя възможност да се отговори на преформулираните в точка 48 от настоящото решение първи, втори и четвърти въпрос, в съответствие със съображенията, изложени в точки 49—53 от настоящото решение, не е необходимо да се тълкува и член 56 ДФЕС или Директива 2006/123.

90 С оглед на всички изложени съображения на първия, втория и четвъртия въпрос следва да се отговори, че член 3 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска мерки, приети от държава членка с обявената цел да се гарантира адекватното и ефективно прилагане на Регламент 2019/1150, съгласно които установените в друга държава членка доставчици на посреднически онлайн услуги и на онлайн търсачки, за да предоставят услугите си в първата държава членка, са длъжни да се впишат в регистър, воден от орган на тази държава членка, да предоставят на последния редица подробни сведения за своята организация, както и да му заплащат финансова вноска, като в противен случай им се налагат санкции.

По третия въпрос

91 Третият въпрос се отнася до задълженията за предварително уведомяване, предвидени в Директиви 2000/31 и 2015/1535, чието неспазване води до непротивопоставимост спрямо частноправните субекти на мерките, за които е трябвало да бъде изпратено уведомление и за които това не е направено.

92 Предвид отговорите, предоставени на първия, втория и четвъртия въпрос, не е необходимо обаче да се отговаря на третия въпрос.

По съдебните разноски

93 С оглед на обстоятелството, че за страните по главните производства настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 3 от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия),

трябва да се тълкува в смисъл, че

не допуска мерки, приети от държава членка с обявената цел да се гарантира адекватното и ефективно прилагане на Регламент (ЕС) 2019/1150 на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 година за насърчаване на справедливост и прозрачност за бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги, съгласно които установените в друга държава членка доставчици на посреднически онлайн услуги и на онлайн търсачки, за да предоставят услугите си в първата държава членка, са длъжни да се впишат в регистър, воден от орган на тази държава членка, да предоставят на последния редица подробни сведения за своята организация, както и да му заплащат финансова вноска, като в противен случай им се налагат санкции.

Подписи